

[Bjørn Elmquist]

at udtale sig offentligt i fjernsyn, i radio og til den skrevne presse ønsker – for nu at bruge det udtryk – at dølge deres åsyn i den forbindelse. Meningen er vel netop den modsatte: at man vil stå åbent frem med sin kritik, vil vedstå sine egne udsagn, hvor alvorlige de end er.

Indtil videre er vi i Venstre i dette spørgsmål imidlertid endt med at tillægge vanskelighederne ved i praksis at afgrænse et eventuelt maskeringsforbud afgørende betydning. Hvor højt skulle det i givet fald være tilladt at trække sit tørklæde op over næsen eller til næsen i en iskold snestorm, og hvad med fastelavn og karneval? Her spiller naturligvis også hensynet til privatlivets fred ind.

Men jeg skal slutte med at gentage håbet om, at debatten i dag vil vise en klar og bred politisk opbakning til en indsats imod de problemer, jeg har talt om, herunder også politiets svære opgave over for BZ-volden. Hvis det sker, mon så ikke BZ-fænomenet forsvinder lige så hurtigt, som det kom?

Carsten Andersen (SF):

Forespørgslen i dag hedder i al sin korthed: Hvad agter regeringen at foretage for at standse den stigende BZ-vold? Vi har hørt en lang række indlæg i dag om politiets metoder eller om den problematik, der ligger dér. I SF mener vi, at det er ganske væsentligt også at se på, om man eventuelt kan standse den stigende BZ-vold ved at angribe problematikken dér, hvor den opstår, nemlig i de boligmæssige og sociale forhold, der i bund og grund ligger bag ved, at vi har en BZ-bevægelse, at vi har de problemer med ungdomsboliger i København.

En ung kvindelig betjent bliver citeret ibogen, der hedder »Lokummet brænder«:

»Vi er bange for BZ'erne. Vi synes, de bruger sindssyge metoder på alle måder. Det kan vi overhovedet ikke acceptere. Men det grundlæggende: at der står tomme huse, som unge sagtens kunne bo i, det er kommunens problem. Jeg synes, de skulle lade dem flytte ind.«

Det er en tilkendegivelse, som mange danskere tilslutter sig. Med den orientering, pressen giver om dele af BZ-problematikken, er det ganske flot, at der i befolkningen hersker en så nuanceret opfattelse af BZ'ernes problematik.

Men det er ikke så enkelt. Det drejer sig ikke om en flok vilde og gale unge – selv om der er mange, som ikke ønsker at tale om den egentlige

ge baggrund, der holder det frem – der er ude på at omstyrte samfundet og starte en blodig revolution. Der er nogle, der har brug for at få det til at se sådan ud, fordi de ikke ønsker at se på, hvad der egentlig er BZ'ernes grundlag. Jeg citerer fra noget af BZ'ernes eget materiale: 1) De vil have kommunen til at købe huse til ungdomsboliger. 2) De vil selv sætte husene i stand sammen med de håndværkere, de selv vælger. 3) De vil bo i huset under istandsættelsen. 4) De vil selv styre ind- og udflytningen, og der skal ikke være nogen aldersbegrænsninger. 5) Huslejen skal være indkomstbestemt. De vil ikke have nogen bestyrelse. Beboernes fællesmøder skal være husets forsamling.

Dette er kravene fra en gruppe aktive unge, som kæmper for at skaffe sig en bolig af en anden standard og billigere end de boliger, som det institutionaliserede samfund tilbyder unge, hvis det da i det hele taget tilbyder noget.

Det er konstateret, at vi her i landet mangler ca. 20.000 ungdomsboliger, og København tegner sig for ca. 33 pct. af dem. Det er en grund til, at problemerne viser sig klarere i København end andre steder.

Selv om vi forstår de krav, som provokerer samfundet i den grad, at vi har været på grænsen af, at militæret blev sat ind over for unge, og at disse har været på grænsen af at lemlæste politifolk, betyder det ikke, at SF accepterer den livstruende og optrappende adfærd, som BZ udviser. Det vil jeg godt understrege. Men der er intet forhold mellem de unges krav om medbestemmelse, medleven og aktivitet omkring deres bolig og den massive optrapning af politistyrker og samfundsuro, som nedkæmpningen af de unge betyder.

I socialpolitikken og i uddannelsespolitikken har ministerierne lagt programmer og debatforslag frem, som netop fremhæver vigtigheden af, at folk, og i særdeleshed børn og unge, bliver inddraget i beslutningsprocessen, fordi man har erkendt, at når mennesker deltager i beslutningsprocessen om deres egne forhold, sker der en social udvikling, som gør, at mennesker er bedre i stand til at løse sociale problemer. Men desuden bliver mennesker demokratisk ansvarlige og vil kæmpe for demokratiets indførelse på alle samfundsniveauer, og det er en udvikling, som SF lægger megen vægt på.

Aristoteles har engang sagt: Ingen vil bestride, at opdragelsen af de unge kræver en særlig